

Prædiken til 2. søndag i fasten

Mark. 9, 14-29

Fastetiden er en modsætningsfuld tid. Her mødes godt og ondt; de gode ånder og de dæmoniske, og så er det jo meget godt, at man ikke kan være flere steder på én gang og gøre flere ting samtidig. At man ikke både kan gøre det gode og det onde – og være med den gode og den onde ånd – samtidig. Det fordelagtige i modsætningen er jo så især, at vi vil være tilbøjelige til at mene, at vi befinder os på den rigtige side, og har den gode, sandheds ånd med os.

For Jesus gælder det selvfølgelig også, at han kendte denne forskel og modsætning mellem godt og ondt. Det møder vi flere gange i evangeliet, og vi møder det ikke mindst her i fastetiden. Han var den stolte og stejle ånd, der modstod Satans fristelse i ørkenen ved indgangen til fastetiden og nægtede at gøre stenene til brød. Han var hævet over livet og dets behov i den situation. Og alligevel var han jo så helt igennem solidarisk med menneskelivets begrænsning, da han stod der overfor denne egentlige guddommelige fristelse til at gøre sten til brød. Jesus holdt virkelig fast i det skabte livs givne uskyld ved indgangen til fastetiden. Det gjorde han, selv om han ikke levede i Paradiset som Adam og Eva; men Jesus stod sin

prøve i ørkenen, hvor der absolut ikke var træer, der bugnede af frugt, som han kunne leve af. På en måde var Jesu situation her en parallel til deres. Men jo også et modstykke. For han stod fristelsen imod, og nægtede at spise af den eneste forbudne frugt, der i denne situation blev ham tilbudt: ”Hvis du er Guds søn, så sig at stenene dér skal blive til brød”, som Fristeren fristede, helt som det var sket i Adams og Evas have. Men Jesus forblev den stolte og stejle ånd, der afviste Satan: ”Mennesket skal ikke leve af brød alene; men af hvert ord, der udgår af Guds mund”. Og man fornemmer jo også, at der er en god del af denne stolthed og stejlhed tilbage i Jesu holdning i dagens evangelium: ”Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud?”, som vi hører Jesus sige i dagens evangelium, da han endnu engang konfronteres med den onde ånd og med den menneskeslægt, der ligger under for den og plages af den. Sjældent har man vel hørt eller mødt en sådan til bristepunktet spændt utålmodighed og en næsten hovmodig afvisning hos Jesus af det liv, der er blevet ham til del hos menneskeheden. Det skulle da lige være i det andet evangelium til i dag, hvor han afviser en

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

kanaanæisk kvinde, der kommer til ham med en tilsvarende bøn om at helbrede hendes datter. Hende skærer han også af med ordene: ”Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus”. Og så drejer han ellers kniven rundt: ”Det er ikke smukt at tage børnenes brød og give det til de små hunde”, hvortil kvinden svarer: ”Jo, Herre, for de små hunde æder da af de smuler, der falder fra deres Herres bord”. Da må den stolte og stejle ånd lade sig overvinde af råbet fra det menneskeliv, som han ellers var godt på vej til at hæve sig op over: ”Kvinde, din tro er stor. Det skal ske dig, som du vil”.

I dagens evangelium sker dette skifte efter, at Jesus har talt om, at alt er muligt for den, der tror. Hvortil faren til den dæmonbesatte dreng svarer: ”Jeg tror, hjælp min vantro”. Det er de ord, der her får den stolte og stejle ånd til at opgive sine forbehold og sin utålmodighed med den menneskeslægt, han just har kaldt vantro. Faren til den syge dreng lader sig altså ikke spise af med Jesu afvisning. Ligesom den kanaanæiske kvinde er han med sin vedholdenhed med til at vise Jesus den vej, han skal gå gennem fastetiden: ”Jeg tror, hjælp min vantro”. Jesus forbliver herefter ikke den stolte og stejle ånd, der er højt hævet over og rent ud sagt temmelig træt af menneskeslægten; nej, han går i fastetiden denne fristelsens og svaghedens vej. Ja, han ender med at give sit liv for menneskeslægtens skyld for dens håb og frelse. Han ender med at give sig selv og at blive det livets og kundskabens træ om godt og ondt på Golgatha, som Djævelen og de onde ånder ikke kunne sætte sig på og friste

med. I forhold til dem forblev han den stolte og stejle ånd, der ikke lod sig friste.

Det skal derfor være vores viden om, hvad der er godt. Det er også et ansvar at have og at bære på. Det gode kan man ikke have en viden om og en tro på uden at risikere at skulle bære det, der siger det imod og anfægter det, det vil sige uden at skulle bære det onde. Det viser vor Herre Jesu liv og skæbne igennem fastetiden. ”En sådan ypperstepræst trængte vi til”, som det hedder i Hebræerbrevet et lidt andet sted, end dér hvor epistelens ord er hentet, ”en der ikke som de andre ypperstepræster er nødt til hver dag at bringe ofre, først for sine egne synder og så for folkets; for det har han gjort én gang for alle, da han bragte sig selv som offer” (7, 26-27). Jo, med dette offer er der givet, hvad der sætter skel mellem godt og ondt, og hvad Guds godhed i Jesus Kristus er villig til for at bringe godhed til sejr.

Det skal ikke afvises, at man kan kæmpe for godhed og retfærdighed til en vis grænse; og alligevel er det nødvendigt at sige, at godhedens inderste hemmelighed er noget andet. Noget der først viser sig i den retning, vor Herre Jesu vej i fastetiden går. Det vi som voksne, myndige og kristne mennesker må administrere i vores ansvarlighed for livet, for os selv og hinanden.

Peter Grønlykke

Sct. Marie Kirke, Sønderborg

Salmer:

557, 13, 674, 652, 577, 353